

Sygn. akt III AUa 489/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2021 r.

*Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:*

Przewodniczący: Sędzia SA Anna Michalik

Sędziowie: Sędzia SA Dorota Szarek (spr.)

Sędzia SA Marcin Graczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. J.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W.

o wypłatę wojskowej emerytury

na skutek apelacji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XXI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 stycznia 2021 r. sygn. akt XXI U 2013/20

I. oddala apelację;

II. zasądza od Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W. na rzecz R. J. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Dorota Szarek Anna Michalik Marcin Graczyk

Sygn. akt III AUa 489/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 października 2020 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w W. na podstawie art. 31 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.) wstrzymał R. J. wypłatę emerytury wojskowej od 1 listopada 2020 r. wobec przyznania ubezpieczonemu emerytury z zaopatrzenia powszechnego.

W dowołaniu od tej decyzji R. J. wniósł o jej zmianę i zobowiązanie Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego do wznowienia wypłaty świadczenia od dnia wstrzymania, tj. od 1 listopada 2020 r., jak również zwrotu niesłusznie wstrzymanych świadczeń oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 7, art. 31, art. 44 ust. 1 pkt 2 lit. a, art. 44 ust. 2 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin poprzez błędną interpretację, art. 5 Kodeksu cywilnego, art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez

błędną interpretację, a także przepisów prawa procesowego, w tym art. 7a § 1, art. 81a § 1, art. 9, art. 10 § 1, art. 107 §1 pkt 6, 7, 9 oraz § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, art. 4779 Kodeksu postępowania cywilnego.

W odpowiedzi na odwołanie, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w W. wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od odwołującego kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 29 stycznia 2021 r. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił R. J. prawo do wypłaty emerytury wojskowej od 1 listopada 2020 r. i zasądził od Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W. na rzecz R. J. 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

R. J. pełnił zawodową służbę wojskową od 28 września 1966 r. do 31 stycznia 1997 r.

Decyzją z 20 marca 1997 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego ustalił R. J. prawo do emerytury wojskowej.

Decyzją z 28 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił R. J. prawo do emerytury. Jednocześnie, biorąc pod uwagę, że emerytura powszechna była niższa, aniżeli emerytura wojskowa, Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiesił wypłatę emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na skutek odwołania od powyższej decyzji, wyrokiem z 30 czerwca 2020 r., w sprawie VII U 1304/19 przesądził, że ubezpieczonemu należy się wypłata emerytury powszechnej, niezależnie od faktu pobierania emerytury wojskowej.

Decyzją z 5 marca 2020 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w W. ustalił od 1 marca 2020 r. wysokość zwaloryzowanej emerytury wojskowej R. J. w kwocie 6858,26 zł.

Decyzją 2 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał R. J. emeryturę od 1 września 2019 r., tj. od daty określonej w wyroku sądu. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 2031,05 zł

Zakład Ubezpieczeń Społecznych r. powiadomił Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w piśmie z 2 września 2020 r. o wypłacie ubezpieczonemu emerytury od 1 września 2019 r., zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego z 30 czerwca 2020 r., jednak nie poinformował w jakiej wysokości przyznał emeryturę.

W związku z wypłatą emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w W. decyzją z 25 października 2020 r. wstrzymał R. J. wypłatę emerytury od 1 listopada 2020 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. poinformował Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W. w piśmie z 18 listopada 2020 r., że R. J. przysługuje świadczenie w wysokości 2103,36 zł.

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami a Sąd Okręgowy ustalił go na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach rentowych. Strony prezentowały jedynie odmienne stanowiska co do wykładni oraz zastosowania przepisów prawa materialnego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r. poz. 586 ze zm.) w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie

spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach, wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Biorąc pod uwagę treść tego przepisu, nie było podstaw do zawieszenia wypłaty emerytury wojskowej odwołującego, gdyż nie była ona świadczeniem niższym, aniżeli otrzymywane przez niego świadczenie emerytalne z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Odwołujący nie dokonał wyboru świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i oświadczył, że chce otrzymywać oba świadczenia. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, że chociaż rację ma organ rentowy wskazując, że prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 30 czerwca 2020 r., sygn. akt VII U 1304/19, nie wiąże go w niniejszym postępowaniu, jak również nie wynikają z niego obowiązki dla Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W., to jednak nie oznacza to, że organ może podejmować decyzje wbrew treści ustawy, która nakazuje mu wypłatę świadczenia wyższego lub wybranego przez osobę uprawnioną. Natomiast niewątpliwie wyższym świadczeniem jest emerytura wojskowa, która jak sam zaznaczył organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, została przyznana odwołującemu w maksymalnej wysokości, tj. 75% podstawy wymiaru emerytury.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję. O kosztach zastępstwa procesowego organu rentowego orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w W. zaskarżył w całości apelacją powyższy wyrok.

Zarzucił wyrokowi: naruszenie prawa materialnego tj.:

- art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r., poz. 860 z późn. zm.);

- art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 291 ze zm.) przez błędne przyjęcie, że organ nie miał podstaw do odmowy wznowienia ubezpieczonemu wypłaty emerytury wojskowej w sytuacji, gdy otrzymywał emeryturę z FUS.

W związku z powyższymi zarzutami organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania w całości; ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w W. podniósł, że nie sposób zgodzić się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji. Organ rentowy wskazał, że w niniejszej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy na podstawie art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organ prawidłowo odmówił podjęcia wypłaty emerytury wojskowej w związku z pobieraniem przez ubezpieczonego świadczenia z powszechnego systemu emerytalnego. Apelujący podkreślił, że odwołujący się bezspornie nabył prawo do dwóch świadczeń niezależnych od siebie, tzn. okresy ubezpieczenia i służby nie zależały się i nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń, a każdy z nich z osobna był wystarczający do uzyskania prawa do emerytury w określonym systemie. W ocenie organu rentowego, chociaż świadczenie z FUS było niższe niż emerytura wojskowa, to podstawową zasadą jest wypłata jednego świadczenia, a zatem podjęcie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaty odwołującemu się emerytury powszechnej skutkowało wstrzymaniem wypłaty emerytury wojskowej.

W odpowiedzi na apelację odwołujący wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poczynił co do zasady trafne ustalenia. Sąd Apelacyjny podziela te ustalenia - poza wskazaną wysokością zwaloryzowanej emerytury wojskowej odwołującego się która, jak wynika z decyzji z 6 marca 2019 r. wynosi 6622,50 zł, a nie 6858,26 zł. Zatem nie zachodzi potrzeba szczegółowego powtarzania ustaleń stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c.

Sąd Apelacyjny za chybiony uznaje zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

W myśl art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1994 Nr 10, poz. 36, tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 586) w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Zbieg prawa do świadczeń z ubezpieczenia powszechnego i zabezpieczenia wojskowego został uregulowany w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 1998 Nr 162, poz. 1118, t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291). W myśl art. 95 ust. 1 ww. ustawy, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (art. 95 ust. 2).

W wywiedzionej apelacji organ rentowy stał na stanowisku, że wobec podjęcia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaty emerytury powszechnej wypłata emerytury wojskowej winna ulec zawieszeniu – zgodnie z zasadą wypłaty jednego świadczenia określoną w art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz w art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej.

W okolicznościach sprawy stanowisko powyższe uznać należy za bezzasadne.

Bezspornym jest, że na mocy decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z 20 marca 1997 r. odwołującemu się została przyznana emerytura wojskowa (k. 17 akt emerytalnych). Decyzją z 28 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał R. J. prawo do emerytury powszechnej z jednoczesnym zawieszeniem jej wypłaty lecz na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 30 czerwca 2020 r. odwołującemu przyznane zostało prawo do wypłaty świadczenia od 1 września 2019 r. W związku z tym decyzją z 2 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego przyznał R. J. emeryturę od 1 września 2019 r. (k. 172 akt emerytalnych).

Wysokość świadczenia przysługującego R. J. z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynosi 2103,36 zł. Natomiast wysokość emerytury wojskowej przysługującej odwołującemu się, po waloryzacji została określona na kwotę 6622,50 zł w decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z 6 marca 2019 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji słusznie uznał, że nie było podstaw do zawieszenia wypłaty emerytury wojskowej.

Należy jednak wskazać, że podstawę dla takiego rozstrzygnięcia stanowił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie VII U 1304/19. W sprawie tej ustalono, że oba świadczenia zostały ustalone na podstawie odrębnych okresów

służby/pracy odwołującego, które nie pokrywają się i to nie było kwestionowane przez żadną ze stron. Dlatego Sąd Okręgowy w sprawie VII U 1304/19, uznał, że odwołującemu się, obok emerytury wojskowej należy się również emerytura z powszechnego systemu ubezpieczeń. Sąd Okręgowy powołał na poparcie swojego stanowiska wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2019 r., I UK426/17, w którym Sąd Najwyższy dokonał analizy sytuacji żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed 2 stycznia 1999 r., a także żołnierzy, którzy podjęli służbę po 1 stycznia 1999 r. zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin - w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości określonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji. Z uzasadnienia powyższego wyroku wynika, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed 2 stycznia 1999 r. mogą faktycznie realizować uprawnienie do wykorzystania cywilnej wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy splaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75 % (art. 18 ust. 1) - „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny.

Sąd Najwyższy podkreślił, że z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Sąd Najwyższy wskazał, że kryterium, które zadecydowało o uprzywilejowaniu – polegającym na pobieraniu dwóch świadczeń – żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. to brak możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu cywilnego stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. W związku z powyższym Sąd Najwyższy uznał za właściwy taki kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego.

Z rozważań Sądu Najwyższego wynika również, że brak możliwości nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku

o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75 %. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu cywilnego w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, że odwołujący się pełnił zawodową służbę wojskową od 28 września 1966 r. do 31 stycznia 1997 r. Przy ustalaniu prawa do emerytury wojskowej odwołującemu uwzględniono okres 30 lat wysługi, a na dzień przyznania świadczenia jego wymiar procentowy wynosił 79, 87 % (przy zachowaniu zasady nie przekraczania podstawy wymiaru 75 %) co potwierdzają akta osobowe odwołującego

dostarczone przez Wojskowe Biuro Emerytalne. Jak wynika z ustaleń w sprawie VII U 1304/19, odwołujący się po przejściu na emeryturę wojskową był zatrudniony w (...)

i (...) w W., gdzie pracował od 1 lutego 1997 r. do 31 sierpnia 2000 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Po likwidacji powyższego urzędu został przeniesiony do Komendy (...). Odwołujący się 29 stycznia 2019 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o emeryturę, a organ rentowy 28 lutego 2019 r. wydał decyzję, którą przyznał mu prawo do emerytury z systemu powszechnego od 1 stycznia 2019 r.

Z powyższego wynika, że odwołujący się osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego (75 % podstawy wymiaru) i w związku z tym nie było możliwości podwyższenia tego świadczenia pomimo wypracowania przez odwołującego się dodatkowego okresu składkowego, a zatem pozostała część cywilnego stażu emerytalnego nie mogła być uwzględniona przy obliczaniu emerytury wojskowej. Tym samym, wystąpiła sytuacja umożliwiająca zastosowanie wyjątku od zasady pobierania tylko jednego świadczenia określonej w art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej.

Wobec tego, że na podstawie art. 365 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, to wbrew stanowisku Wojskowego Biura Emerytalnego w W. należało przyjąć, że organ ten jest związany treścią wyroku w sprawie VII U 1304/19 mimo, że nie był stroną tego postępowania.

Zatem uprawnione było oświadczenie odwołującego z 8 października 2020 r., że będzie pobierał zarówno świadczenie emerytalne z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Wojskowego Biura Emerytalnego bo nie zachodziły podstawy do konieczności wyboru wyłącznie jednego z tych świadczeń.

Z tego względu Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w pkt. I sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd Apelacyjny orzekł, jak w pkt. II wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.

Dorota Szarek Anna Michalik Marcin Graczyk